

ΑΝΤΙ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ο Δ. Μυράτ καὶ τὸ ἀστυνομικὸ ἔργο τοῦ Φρέντερικ Νότ

Α ΤΥΧΩΣ, τὸ ἰδιωτικὸ θέατρο, δίνει μᾶλλον συχνὰ τὴν ἀφορμὴ νὰ ἀσχολεῖται ἡ στήλη περισσότερο μὲ τὰ προβλήματά του παρὰ μὲ τὴν κριτικὴ τῶν παραστάσεών του. Στὴν ἴδια περίπτωση πέσαμε καὶ μὲ τὴν παράσταση τοῦ «ἔργου» τοῦ Φρέντερικ Νότ, «Περίμενε νὰ σκοτεινιάσει», ἀπὸ τὸ θίασο τοῦ Δημήτρη Μυράτ. Θὰ θέλαμε νὰ προσ-
θέσουμε, ναί, ἀπὸ τὸ θίασο τοῦ Δ η μ ή τ ρ η Μ υ ρ ά τ. Τοῦ

γνωρίσαμε ἀπὸ νέο ἥθοποιό νὰ κρεάρει ρόλους ρεπερτορίου δίπλα στοὺς πιά μεγάλους ἱεροφάντες τῆς νεοελληνικῆς σκηνῆς. Καὶ ἀτυ-
χῶς γιὰ μᾶς, δὲν μποροῦν νὰ σὲν στοῦν οἱ προσλαμβανόμενες παρα-
στάσεις πού ἔχουμε γιὰ τὸν πνευμα-
τικὸ ἄνθρωπο, παρ' ὅλες τὶς κα-
λὲς προσπάθειες πού καταβάλλει
τελευταία γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ μὲ τὶς
παραστάσεις του. Ἐπιμένουμε λ.
γ. νὰ θυμόμαστε τὸ «Ἀπόψε αὐτὸ
σχεδιάζουμε» τοῦ Πιραντέλο. Ἀνοί-
γουμε τὸ πρόγραμμα τῆς τωρινῆς
παραστάσεως ὅπου κατ'αρχαίᾳ
μιὰ πρωτότυπη μελέτη του, «Οἱ
πρώτοι ἥθοιοι καὶ ἡ ἐπαγγελμα-
τικὴ τους ὀργάνωση». Τί πλούτος
στοιχείων, ἐρανισμένος ἀπὸ τὰ ἀρ-
χαῖα κείμενα, γιὰ τοὺς ἥθοιους,
ἀπὸ τὴν κλασικὴ ὥς τὴ ρωμαντικὴ
περίοδο! Ἐχεις μπροστά σου
τὸν πνευματικὸ ἄνθρωπο πού προσ-
φέρει μὲ τὴ μελέτη του, στὴν τό-
σο φτωχὴ ἔρευνα ἀπὸ νεοελληνικῆς
πλευρᾶς, τὴ φιλολογικὴ του εἰσφο-
ρά. Ἀμέσως ἔρχονται στὸ νοῦ μᾶς
τὰ «Miscelanea», πού προσφέρει
κι αὐτὸς ἐναντὶ ἀκόμη στὴν ἐλά-
χιστη θεατρικὴ διδισιογραφία μᾶς.
Ναί φυσικὰ πρὶν πᾶμε στὸ θέα-
τρό του, μόλις εἴχαμε ἀποδιαβά-
σει τὴν τελευταία συνέχεια τῆς
μελέτης του γιὰ τὸν «Καλὸ ἄνθρω-
πο τοῦ "Λουσμπουργκ", τὸν Ἰδρυτὴ
τοῦ πολιτικῆς θεάτρου τὸ Μπρέχτ.
Εἶναι καὶ νὰ θυμόμαστε πρὶν ἀ-
νοίξει ἡ αὐλαία, ὅλες αὐτὲς τὶς
ἀξίες ἐνός πνευματικῆς ἀνθρώπου;
Νομίζουμε πῶς ὁ θιασάρχης τοῦ
«Θεάτρου Ἀθηνῶν», θὰ κοιῶθαι ἀ-
ληθινὴ ἱκανοποίησι, νὰ ξέρει πῶς
ὁ κάθε θεατὴς του πηγαίνει νὰ πα-
ρακολουθήσει τὸ νέο ἔργο τοῦ θιά-
σου του, μ' αὐτὲς τὶς καλὲς προϋ-
ποθέσεις γι' αὐτόν. Ἀλλὰ γιὰτί
κι αὐτὸς μόλις ἀνοίξει ἡ αὐλαία
ἐπιφυλάσσει στοὺς θεατὲς του ἕνα
δίαιτο τραυματισμὸ στὶς τόσο δι-
καιολογημένα καλὲς προσλαμβάνου-

ΤΟΥ ΣΤΑΘΗ ΙΩ. ΔΡΟΜΑΖΟΥ

σες παραστάσεις πού ἔχουμε γι'
αὐτόν; Τί προσθέτει στὴν πνευμα-
τικὴ ἀξία τοῦ καλλιτέχνη, ἕνα ἀ-
στυνομικὸ «ἔργο» παιγμένο ἀπ' αὐ-
τόν; Μήπως νομίζει ὅτι ἡ «πρωτο-
τυπία» τοῦ «ἔργου», πού δὲν ἀσχο-
λεῖται μὲ τὰ ξεπερασμένα... ἰδα-
νικά τῆς ἀστυνομικῆς θεατρογρα-
φίας (ποιὸς εἶναι ὁ δολοφόνος),
ἀλλὰ μὲ τὸ ποιὸς θὰ ἀνακολύμει
τὸ γνωστὸ δολοφόνου, εἶναι ἀρκετὴ
γιὰ νὰ δικαιολογήσει τὴ σπατάλη
τῆς δραστηριότητός του; Πρὸς
Θεοῦ, μὴ νομιστεῖ, ὅτι ὅσα γίνον-
ται ἀπὸ σκηνῆς, δὲν ἀνταποκρίνον-
ται πρὸς τὰ ἥθη τῆς ἀμερικανι-
κῆς κοινωνίας. Ἐκεῖνο πού δὲν βρή-
καμε εἶναι τί σχέση ἔχουν ὅλα αὐ-
τὰ μὲ τὸ θέατρο. Νὰ ὑποθέσουμε
ὅτι τὸ ἔργο ἀνεβάστηκε γιὰ νὰ ὑ-
ποδυθεῖ ὁ Δημήτρης Μυράτ ἕνα
ἥρωα μὲ τόσες μεταμφιέσεις; Ἡ,
γιὰ νὰ ἀποδείξει ἡ Βούλα Ζουμ-
πουλάκη ὅτι διαθέτει καὶ ἀστυνο-
μικὸ δαιμόνιο; Τέτοια ἀδίκη σκέ-
ψη δὲν θὰ κάναμε καὶ γιὰ τοὺς
δυό. Νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἦταν τὸ
ἔργο μιὰ παραχώρησι πρὸς τὴ νέα
ἥθοιοι Ματίνα Καρα, γιὰ νὰ βρεῖ
τὴν εὐκαιρίαν νὰ κρεάρει μὲ κατα-
πληκτικὴ ἱκανότητα τὸ ρόλο ἐνός
στριμένου κοριτσιού, γιὰ τὸν ὁ-
ποῖο δικαιούται τὰ χειροκροτήμα-
τα τοῦ κοινού; Οὔτε αὐτὸ τὸ πιστεύ-
ουμε, γιὰτί ἡ νέα ἥθοιοις θὰ μπο-
ροῦσε νὰ πλαισιώσῃ μιὰ πραγμα-
τικὴ θεατρικὴ παράστασι. Νὰ ὑ-
ποθέσουμε ὅτι τὸ ἔκανε γιὰ νὰ δώ-
σει στὸν ἐξαιρετὸ ἥθοιοι Β. Ἀν-
δρονίδη, τὴ δυνατότητα νὰ ξεπερά-
σῃ τὸν Πορφύρη τοῦ Ἀρού, μὲ τὸν
ἀνθρωπισμὸ τοῦ ρεταλοποιημένου
γκάγκστερ Μάρκ; Ἀλλὰ γιὰτί νὰ
συνεχίσουμε τὶς ὑποθέσεις ὅταν
μπροστά μᾶς ὅσο πάει κι' ἀνοίγε-
ται τὸ χάσμα ἀνάμεσα στὴν πνευ-
ματικὴ ἐξωσκηνικὴ δραστηριότητα
τοῦ Δημήτρη Μυράτ καὶ στὴ σκη-
νικὴ ἀπουσία πότε μὲ πράσινα αἶμα-
τα, πότε μὲ καθολικὲς ἰησοῦτογρα-
φίαι καὶ πότε μὲ μασκοφόρα ἀνα-
γνώσματα; Καὶ χρειάζονται τόσοι
συλλογισμοὶ γιὰ νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ
Δημήτρης Μυράτ, δὲν ἀνασκουμπω-
θεῖ γιὰ τὴν ἐξυγίανση τοῦ ἰδιωτι-
κοῦ θεάτρου ἀπὸ ποιόν τὴν περι-
μένει; Δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι οἱ
εὐθύνες του ὡς πνευματικῆς ἀνθρώ-
που τοῦ τό ἐπιβάλλουν;

Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ Δημήτρης
Μυράτ, θὰ ἐκτιμήσῃ πόσο φιλικὲς
εἶναι αὐτὲς οἱ γραμμὲς.

Υ. Γ. Στὴν παράστασι ἐκτός
ἀπὸ τοὺς ἥθοιους πού ἀναφέρα-
με παίρνουν μέρος ὁ Γ. Τζιάρτζης,
ὁ Δ. Μπισλάνης, ὁ Σ. Τζεσμπί-
νος, ὁ Γ. Βουσιῖνος. Μετάφρασι
τοῦ ἔργου Στάντης Παπαμητρο-
πούλου καὶ τὰ σκηνικά τοῦ Νίκου
Ζωγράφου.